

VERWIJT.

Keesje is ziek en gelukkig alweer aan de beterhand. Nu heeft hij vele en velerlei zorgen noodig. De zorgelijkste zorg is hem te bedienen met het noodige speeltuig. Honderdmaal de naald insteken van zijn borduurwerk, honderdmaal zijn kleursel punten of zijn knipschaar uit zijn bed zoeken. Enfin — men weet, hoe dat gaat. Als ik hem dan ook uit de middagrust heb aan de gang gebracht: getemperatuurd, poeder gegeven, in zijn dagpakje gestoken, bedje weer netjes gemaakt, gevoerd, drinken gegeven, boeken op zijn schoot om „te lezen” en mijn thee wordt binnen gebracht op een blaadje, met biscuit erbij, en wat brieven van de post — dan vind ik, dat ik weleens even kan gaan zitten, op mijn gemak — mijn thee genieten, mijn post nazien.

Doch net zit ik, of hij vraagt om de ziekentafel. Die staat in den anderen hoek van de kamer. En ik zeg: „Hoor eens, Keesje, moeder zit nu net, nu moet je even wachten, tot moeder haar thee heeft gedronken en haar brieven heeft gelezen.” Hij vraagt 't natuurlijk nogeens, en ik, geabsorbeerd in mijn brieven, zeg: „neen — neen — even wachten.”

Nu is hij zóó niet, of hij legt er zich bij neer, neemt zijn boeken en gaat lezen op de manier, die bij hem in de mode is sedert Suus op school is. Heel langzaam, heel duidelijk, ietwat stooterig zegt hij allerlei gefantaseerde dingen. Hij heeft 't over een duif en over een olifant. En dan hoor ik, louter bij toeval, want mijn brieven boeien me zeer en werpen dadelijk drukke problemen voor me op: „Moe — der — wil — mij — de — zieken — tafel — niet — aan — ge — ven. Wie zou dat nu — niet — eens — doen — voor — het — zieke — kindje?”

NANNIE-VAN WEHL.